

"לא יחל דברו" (ל, ג)

יום אחד נגש יהודי אל כ"ק האדמו"ר רבי שלומק'ה מזויעהל זצ"ל, כשהיה בדרכו לכתל המערבי, ותנה בפניו צרתו כי הוא חשוך ילדים כבר הרבה שנים ואשתו אמרה לו שלא יבוא הביתה ללא הבטחה מהרבי... על כן מבקש הוא שהרבי ירחם עליו ויבטיח לו בן זכר.

אמר לו רבי שלומק'ה: "תבטיח לי הבטחה תמורת הבטחה. אתה הרי ראש המדברים במקוה, וגם אחרי כן בבית הכנסת, אינך מהשומרים על שתיקה מתחלת התפילה... אם תבטיח לי שאתה מפסיק לדבר במקוה ובבית הכנסת, אני מבטיח לך בן זכר..." הבטיח היהודי ואמר: "אני מקבל על עצמי מעתה ואילך לשתיק! ואכן הבטיח לו רבי שלומק'ה בן זכר. היהודי עמד בהבטחתו עד כדי כך, שכל הצבור שהיה רגיל לשמוע תמיד את מוצא פיו ולפתע ראה אותו בשתיקתו, היו בטוחים שיצד מדעתו ו"ל. אבל הוא המשיך בשלו...

לתקופת הימים נולד לו בן זכר למזל טוב. הוא בא לרבי שלומק'ה, הודה לו, ובקשו להיות הסנדק.

לאחר הברית נגש אליו אבי התינוק ושאלו: יסביר לי הרבי מה ה'מדה' כנגד מדה' בזה שרק אם אשתק אזכה לבן זכר?

השיב לו רבי שלומק'ה: מובא מהרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצ"ל שהקב"ה קוצב לכל אחד את כמות ההנאות שיהיה לו בעולם הזה, וממילא כשאתה מדבר את כל הדברים שלך, אתה ממלא בכך את קצבת ההנאה שהקב"ה הקציב לך, ואין לך זכות להנות מהנאה של ילד, כאשר הפסקת לדבר ואז לא הייתה לך את ההנאה הזו - ספק לך הקב"ה הנאה אחרת של גדול ילד. (חשוקי חמד)

אלה מסעי בני ישראל [לג' א']
כדאי לקחת את מלאכת ה'דרשנות' כמסע, ולא כמשא.
אט את תצבור ניסיון ויהיה לך ביטחון.

